

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/10/2023
Identifikačné číslo spisu:	1118201225
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1118201225.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Miroslavy Janečkovej, v spore žalobkyne CIVILCO MKH, spol. s r.o., Dobrovičova 13, Bratislava, IČO: 35 721 154, zastúpenej advokátom JUDr. Stanislavom Melišekom, Sabinovská 8, Bratislava, proti žalovanej ELAG Slovakia, s.r.o., Heydukova 12-14, Bratislava, IČO: 35 908 513, zastúpenej spoločnosťou Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., Hlavná 31, Trnava, IČO: 36 865 281, o zaplatenie 6000 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2022, č. k. 3Cob/12/2021-246, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2022, č. k. 3Cob/12/2021-246 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. augusta 2020, č. k. 25Cb/5/2018-167 uložil žalovanej povinnosť, aby žalobkyni zaplatila 6000 eur s príslušenstvom a zároveň o trovách konania rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Súd prvej inštancie posúdil vzťah medzi stranami sporu ako obchodnoprávny, nakoľko ide o vzťah medzi dvoma podnikateľskými subjektmi, ktorý vznikol v rámci ich podnikateľskej činnosti, a preto sa spravoval právnym režimom Obchodného zákonníka s tým, že ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa ustanovení Obchodného zákonníka, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva.

3. Po vykonanom dokazovaní a zhodnotení výsledkov dokazovania jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je dôvodná v celom rozsahu. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že medzi spoločnosťou M Services v právnom postavení zhotoviteľa a žalovanou v právnom postavení objednávateľa bola dňa 15. júna 2012 uzavretá Zmluva o dielo, predmetom ktorej bol záväzok spoločnosti M Services vykonávať správu budovy a záväzok žalovaného platiť spoločnosti M Services dohodnutú cenu diela. Medzi stranami ďalej nebolo sporným, že spoločnosť M Services ako zhotoviteľ a žalovaná ako objednávateľ uzavreli dňa 22. apríla 2015 Dohodu o ukončení zmluvy o dielo (ďalej aj „dohoda“), na základe ktorej došlo k ukončeniu spolupráce medzi zmluvnými stranami ku dňu

31. mája 2015. Taktiež nebolo sporným, že spoločnosť M Services vystavila dňa 18. mája 2015 faktúru č. 150100032 na sumu 12 000 eur s DPH, a to v zmysle dohody, so stanoveným dátumom splatnosti k sume 6 000 eur dňa 31. mája 2015 a k sume 6 000 eur dňa 1. júla 2015. Ďalej medzi stranami nebolo sporným, že žalovaná uhradila spoločnosti M Services dňa 2. júna 2015 sumu 5 000 eur ako časť prvej splátky dohody a dňa 11. júna 2015 sumu 1 000 eur ako doplatok tejto prvej splátky. V konaní nebolo sporné, že dňa 10. júla 2015 bola medzi spoločnosťou M Services v právnom postavení postupcu a žalobkyňou v právnom postavení postupníka uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej bola pohľadávka postupcu v sume 6 000 eur s DPH voči žalovanej z faktúry č. 150100032, a že listom z 11. júla 2015, doručeným žalovanej dňa 16. júla 2015, spoločnosť M Services oznámila žalovanej postúpenie uvedenej pohľadávky. Žalobkyňa sa žalobou domáhala zaplattenia istiny vo výške 6 000 eur s príslušenstvom, pričom svoju aktívnu legitímáciu odvodzovala od Zmluvy o postúpení pohľadávky z 10. júla 2015 a nárok si uplatňovala s poukazom na odsek 3 dohody ako nárok na doplatenie dohodnutej odmeny fakturovanej faktúrou č. 150100032.

4. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná v konaní v rámci svojej procesnej obrany namietla dôvodnosť žalobou uplatneného nároku a argumentovala tým, že spoločnosti M Services nevznikol nárok na vyplatenie druhej časti odmeny v zmysle odseku 3 dohody, nakoľko si nesplnila všetky povinnosti uvedené v odsekoch 1 a 2 dohody, pričom tieto plnenia sa navzájom podmieňovali. Žalovaná namietala, že keďže pohľadávka spoločnosti M Services nevznikla, nemohlo dôjsť k jej platnému postúpeniu na žalobkyňu, namietala teda aj aktívnu legitímáciu žalobkyne v spore. Žalovaná ďalej vzniesla kompenzačnú námietku voči žalobou uplatnenému nároku do výšky žalovanej sumy s odôvodnením, že jej v príčinnej súvislosti s konaním postupcu, a teda neodovzdaním relevantných dokumentov a neposkytnutím požadovaných informácií v zmysle dohody vznikla škoda.

5. Súd prvej inštancie sa primárne zaoberal otázkou, či spoločnosti M Services vznikol nárok na zaplattenie sumy 6 000 eur od žalovanej v zmysle dohody, a v tej súvislosti otázkou, či táto pohľadávka v čase jej postúpenia na žalobkyňu existovala, a teda zároveň je daná jej aktívna legitímácia v konaní. V uvedenom ohľade základnou spornou otázkou medzi stranami sporu bolo, či zaplattenie odmeny v zmysle odseku 3 dohody žalovanou spoločnosťou M Services, resp. jej právnomu nástupcovi - žalobkyňi, bolo podmienené riadnym a včasným splnením povinností spoločnosti M Services uvedených v odsekoch 1 a 2 dohody. V zmysle odseku 1 dohody sa strany dohodli na ukončení spolupráce na základe zmluvy o dielo k 31. máju 2015. K fyzickému odovzdaniu správy a relevantných dokumentov malo dôjsť 1. júna 2015 v priestoroch žalovanej. V zmysle odseku 2 dohody sa spoločnosť M Services a žalovaná dohodli, že v mesiacoch jún a júl 2015 sa spoločnosť M Services zaviazala poskytnúť informácie, o ktoré bude spoločnosťou ELAG Slovakia požiadaná, a ktoré súvisia so správou budovy. V zmysle odseku 3 dohody sa spoločnosť M Services a žalovaná dohodli na úhrade odmeny spoločnosťou ELAG Slovakia s.r.o. vo výške 10 000 eur plus DPH na základe faktúry predloženej spoločnosťou M Services. Faktúra mala byť vystavená v mesiaci máj a žalovanou uhradená v dvoch totožných sumách 31. mája 2015 a 1. júla 2015.

6. Súd prvej inštancie skonštatoval, že medzi stranami bola v konaní sporná otázka, či zaplattenie odmeny uvedenej v odseku 3 dohody o bolo podmienené riadnym a včasným splnením povinností uvedených v odseku 1 a 2 dohody zo strany spoločnosti M Services. Skúmal teda, aká bola vôľa, resp. úmysel strán - žalovanej a spoločnosti M Services, pri uzatvorení dohody, pričom v tejto súvislosti poukázal na to, že z výsluchu konateľa žalovanej vyplynulo, že dohodu spisovali obe strany dohody spolu. Svedok - konateľ spoločnosti M Services, ktorý bol za uvedenú spoločnosť účastný uzavierania dohody, v rámci výsluchu uviedol, že odmena bola dojednaná z dôvodu predčasného ukončenia správy objektu. Konateľ žalovanej pri výsluchu strany sporu uviedol, že uvedená odmena bola dohodnutá ako odmena za riadne a včasné odovzdanie všetkých dokumentov a poskytnutie informácií. Spoločnosť M Services a žalovaná si v rámci dohody dohodli okrem dňa skončenia zmluvného vzťahu založeného zmluvou o dielo aj deň odovzdania správy a relevantných dokumentov spoločnosťou M Services na 1. jún 2015 (odsek 1) a spoločnosť M Services sa zaviazala žalovanej v mesiacoch jún a júl 2015 poskytnúť informácie, o ktoré bude žalovanou požiadaná a ktoré súvisia so správou budovy. V zmysle znenia odseku 3 dohody sa strany ďalej dohodli na úhrade odmeny žalovanou vo výške 10 000 eura plus DPH na základe faktúry doloženej spoločnosťou M Services, ktorá mala byť v zmysle uvedeného

ustanovenia vystavená v mesiaci máj a uhradená v dvoch totožných sumách 31. mája 2015 a 1. júla 2015. Z uvedeného znenia odseku 3 dohody je teda zrejmé, že žalovaná sa vo vzťahu k spoločnosti M Services zaviazala na zaplatenie odmeny na základe spoločnosťou M Services vystavenej a predloženej faktúry. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že touto odmenou nebolo zaplatenie ceny diela, teda odmeny za vykonávanie správy spoločnosťou M Services do ukončenia zmluvy o dielo, nakoľko táto bola zo strany žalovanej zaplatená a uvedené ani nebolo stranami sporu tvrdené. Keďže strany dohody interpretovali prejav vôle strán obsiahnutý v odseku 3 dohody odlišne, a teda prejav vôle nemožno vyložiť podľa úmyslu konajúceho v zmysle § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka, vykladá sa prejav vôle použitím výkladového pravidla uvedeného v § 266 ods. 2 Obchodného zákonníka, a to podľa významu, ktorý by mu prikladala osoba v postavení osoby, ktorej bol prejav určený, a to s prihliadnutím na všetky okolnosti, ktoré súvisia s prejavom vôle, teda okolnosti, za ktorých bola vôľa prejavovaná.

7. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že k predčasnému ukončeniu zmluvného vzťahu založeného zmluvou o dielo došlo z iniciatívy žalovanej, pričom zmluvné strany sa dojednali na tom, že uzavrú dohodu o ukončení zmluvy o dielo, a teda k ukončeniu zmluvného vzťahu založeného zmluvou o dielo dôjde na základe dohody zmluvných strán. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že dohoda o ukončení zmluvy o dielo bola zmluvnými stranami podpísaná dňa 22. apríla 2015, k skončeniu zmluvy o dielo došlo v zmysle dohody k 31. máju 2015. Vo vzťahu k výkladu sporného ustanovenia odseku 3 dohody súd prvej inštancie dospel k záveru, že je dôvodné prisvedčiť argumentácii žalobkyne, že zaplatenie dojednanej odmeny vo výške 10 000 eur plus DPH nebolo podmienené splnením povinností uvedených v odsekoch 1 a 2 dohody zo strany spoločnosti M Services. Tomuto záveru svedčí skutočnosť, že v zmysle odseku 3 dohody si strany dojednali, že žalovaná zaplatí spoločnosti M Services odmenu na základe faktúry vystavenej v mesiaci máj, ktorá bude uhradená v dvoch totožných sumách, pričom najmä splnenie povinností spoločnosti M Services v zmysle odseku 2 dohody bolo dohodnuté až na mesiace jún a júl 2015. Tento význam by prejavu vôle strán, podľa názoru súdu prvej inštancie, prikladala aj iná osoba v postavení podnikateľa, nakoľko splatnosť dojednanej odmeny je v odseku 3 dohody jasne stanovená a zároveň časovo predchádza lehote určenej na splnenie povinnosti dojednanej v zmysle odseku 2 dohody. Pri použití výkladu prejavu vôle uplatňovaného žalovanou by bola daná povinnosť žalovanej zaplatiť odmenu za splnenie povinností ešte pred uplynutím lehoty na ich splnenie. Ani z hľadiska logického a systematického výkladu právneho úkonu nič nenasvedčuje záveru o tom, že by vyplatenie odmeny podľa odseku 3 dohody bolo podmienené splnením povinností podľa odsekov 1 a 2 dohody. Súd prvej inštancie poukázal na to, že určite nie je bežnou obchodnou zvyklosťou, aby bola najskôr splatná odmena za splnenie nejakej povinnosti a až po lehote splatnosti by malo dôjsť k plneniu tejto povinnosti. Žalovaná síce v listoch z 25. augusta 2015 a 23. júla 2015 adresovaných spoločnosti M Services, resp. žalobkyni uviedla, že jej záväzok v zmysle bodu 3 dohody bol naviazaný na splnenie povinností v zmysle odseku 1 a 2 dohody, avšak spoločnosť M Services uvedené v liste zo 17. septembra 2015 poprela, a teda ani z následného správania strán dohody nemožno bez ďalšieho vyvodit' záver, že odmena bola podmienená predložením dokumentov a poskytnutím informácií. Súd prvej inštancie sa zároveň nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že ak by k úhrade finančných prostriedkov nemalo dôjsť na základe odovzdania potrebných dokumentov, absentovalo by akékoľvek ekonomické opodstatnenie právneho úkonu a poukázal na to, že účel uzavretia dohody s tým, že sa nejedná o klasický záväzkový vzťah, v rámci ktorého vznikajú stranám vzájomne sa podmieňujúce práva a povinnosti, čo však nebráni tomu, aby si v rámci dohody o predčasnom ukončení zmluvy strany vysporiadali práva a povinnosti, ktoré sa však nemusia vzájomne podmieňovať a nemusia vzájomne súvisieť. Keďže strany vykladali prejav vôle obsiahnutý v odseku 3 dohody odlišne, súd prvej inštancie aplikáciou interpretačných pravidiel v zmysle § 266 dospel k záveru, že splnenie povinností žalovaného nebolo podmienené splnením iných povinností spoločnosti M Services. V prípade, že niektorou zo strán dohody nedošlo k riadnemu a včasnému splneniu jej povinnosti v zmysle dohody, má protistrana právo domáhať sa splnenia tejto povinnosti, z predloženej dohody však nevyplýva prejav vôle strán, ktorý by podmieňoval splnenie jednej povinnosti druhou, a teda umožňoval odmietnuť splnenie povinnosti žalovanej dojednanej v odseku 3 dohody z dôvodu, že protistrana si svoju povinnosť nesplnila riadne.

8. S poukazom na uvedené mal súd prvej inštancie preukázané, že pohľadávka spoločnosti M Services

na zaplataenie sumy 6 000 eur titulom vyplatenia odmeny v zmysle odseku 3 dohody o ukončení zmluvy o dielo voči žalovanej bola splatná dňa 2. júla 2015 a v čase uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávky medzi spoločnosťou M Services a žalobkyňou dňa 10. júla 2015 existovala. Z obsahu Zmluvy o postúpení pohľadávky jednoznačne vyplýva, čo je jej predmetom, z čoho pozostáva postupovaná pohľadávka, a teda, aká suma, v akej výške bola postúpená, a z čoho táto pohľadávka vznikla. Zmluva o postúpení pohľadávky je platná, pričom na jej základe došlo k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky na žalobkyňu. Súd prvej inštancie v zmysle uvedeného posúdil námietku aktívnej legitímácie ako nedôvodnú. Zároveň mal v konaní preukázané, že žalobou uplatnený nárok je dôvodný, nakoľko povinnosť žalovanej doplatiť žalobkyni dohodnutú odmenu v lehote splatnosti 1. júla 2015 vyplýva z odseku 3 dohody, pričom v konaní nebolo sporné, že žalovaná žalobkyni túto sumu nezaplatila. Vo vzťahu k námietke žalovanej, že neodovzdaním dokumentov a neposkytnutím informácií riadne a včas malo dôjsť k podstatnému porušeniu dohody v zmysle § 345 ods. 2 Obchodného zákonníka, súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania nevyplynulo, že by si žalovaná uplatnila nároky vyplývajúce z podstatného porušenia zmluvy, alebo že by realizovala úkon, ktorým od dohody odstúpila.

9. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná vzniesla proti žalobou uplatnenému nároku pohľadávku na započítanie, a to do výšky uplatneného nároku, titulom nároku na náhradu škody, ktorá jej mala vzniknúť v dôsledku neodovzdania dokumentov a neposkytnutia informácií v súvislosti s odovzdaním správy jej právnym predchodcom. Dospel k záveru, že v konaní nebolo zo strany žalovanej preukázané súčasné splnenie všetkých podmienok v zmysle § 529 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z predložených listinných dôkazov vyplynulo, že spoločnosť M Services oznámila žalovanej postúpenie pohľadávky dňa 16. júla 2015 a tiež mal súd prvej inštancie preukázané, že v deň, kedy bolo žalovanej oznámené postúpenie pohľadávky na žalobkyňu, žalovaná ešte nedisponovala pohľadávkami, ktoré si uplatňuje na započítanie voči žalobou uplatnenej pohľadávkou. Z výsluchu svedkyne vyplynulo, že dokumentáciu požiarnej ochrany vypracovávala pre žalovanú až v roku 2016, k odovzdaniu staveniska spoločnosťou KOOR s.r.o. došlo dňa 30. júla 2015 a náklady fakturované spoločnosťou EMM International boli žalovanou uhradené dňa 5. októbra 2016. V zmysle uvedeného mal súd prvej inštancie preukázané, že v danom prípade ide o žalovanou tvrdené pohľadávky voči postupcovi (teda spoločnosti M Services), ktorého žalovanou tvrdeným riadnym a včasným nesplnením povinností v zmysle odseku 1 a 2 dohody malo dôjsť k vzniku škody na strane žalovanej, ktoré vznikli až po oznámení postúpenia pohľadávky. Súd prvej inštancie tiež nemal zo strany žalovanej preukázané ani splnenie podmienky, že žalovaná bez zbytočného odkladu oznámil žalobkyni svoje kompenzabilné pohľadávky, ktoré mala v čase oznámenia o postúpení voči spoločnosti M Services. Žalovaná síce listom zo dňa 23. júla 2015 poukazovala na vznik škody spôsobenej neodbornou správou, avšak nešpecifikovala konkrétne pohľadávky spôsobilé na započítanie. Zároveň s poukazom na uvedené bolo zrejmé, že by sa nejednalo o pohľadávky, ktoré žalovaná špecifikovala v rámci kompenzačnej námietky vznesenej v konaní, nakoľko nebolo preukázané, že by tieto ku dňu 23. júla 2015 existovali. Žalovanou teda nebolo preukázané kumulatívne splnenie všetkých skutočností podmienujúcich subjektívne právo žalovanej započítať si voči žalobkyni ako postupníkovi svoje pôvodné pohľadávky voči postupcovi, nakoľko nepreukázala ich existenciu v čase oznámenia o postúpení pohľadávky, ani to, že ich žalobkyni oznámila bez zbytočného odkladu po tom, ako jej bolo oznámené postúpenie pohľadávky. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodné a účelné posudzovať, či boli v konaní naplnené predpoklady vzniku nároku na náhradu škody žalovanej zo strany spoločnosti M Services, nakoľko ak by aj bolo v konaní preukázané naplnenie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody vo vzťahu k pohľadávkam špecifikovaným žalovanou v rámci kompenzačnej námietky, jednalo by sa o pohľadávky, ktoré vznikli až po oznámení cesie, a tie by žalovaná nemohla použiť na započítanie voči postúpenej pohľadávkou. Na základe uvedeného súd prvej inštancie posúdil kompenzačnú námietku žalovanej ako nedôvodnú.

10. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že žalobkyňa v konaní uniesla dôkazné bremeno svojich tvrdení, preukázala aktívnu legitímáciu v spore, ako aj dôvodnosť a výšku žalobou uplatnenej pohľadávky. V konaní tiež nebolo preukázané splnenie podmienok na započítanie žalovanou špecifikovaných pohľadávok voči žalovanej pohľadávkou žalobkyne. Súd prvej inštancie teda dospel k záveru, že nárok žalobkyne na doplataenie odmeny v zmysle odseku 3 dohody vo výške 6 000 eur bol preukázaný a je dôvodný.

11. Nakoľko si žalovaná nesplnila svoju povinnosť zaplatiť žalobkyni dohodnutú odmenu riadne a včas, dostala sa do omeškania s plnením svojho peňažného záväzku a zároveň medzi stranami nebola preukázaná dohoda o výške úrokov z omeškania, súd prvej inštancie žalobkyni priznal zákonný úrok z omeškania v zmysle § 369 Obchodného zákonníka vo výške 8,05 % ročne, teda vo výške uplatnenej žalobou, a to odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti predmetnej odmeny, t.j. od 2. júla 2015.

12. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP tak, že úspešnej žalobkyni, ktorej žalobe v celom rozsahu vyhovel, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

13. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 28. septembra 2022, č. k. 3Cob/12/2021-246 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil a o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

14. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne, logicky odôvodnil. Uviedol, že z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než súdom prvej inštancie vyslovený právny záver nevyplyva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Odvolací súd preto skonštatoval vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, stotožnil sa s dôvodmi v ňom uvedenými a v celom rozsahu na ne poukázal.

15. Odvolací súd skonštatoval, že v konaní bola sporná otázka, či zaplatenie odmeny podľa ods. 3 dohody zo dňa 15. júna 2012 spoločnosti M Services bolo podmienené riadnym a včasným splnením povinností uvedených v ods. 1. a 2 dohody. Vo vzťahu k výkladu ods. 3 dohody odvolací súd dospel v zhode so súdom prvej inštancie k záveru, že zaplatenie dojednanej odmeny v sume 10 000 eur plus DPH nebolo podmienené splnením povinností, ktoré boli uvedené v ods. 1 a 2 dohody. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno prisvedčiť argumentácii žalovanej v odvolaní o tom, že súd prvej inštancie neprihliadal na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle a správaním strán sporu, ako i o nedostatku odôvodnenia rozhodnutia, nakoľko súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu skúmal prejav vôle účastníkov dohody, ako aj okolnosti uzatvorenia dohody, pričom rozsudok náležite a podrobne odôvodnil, zistil skutkový stav sporu, a tento náležite právne posúdil v súlade s vykonaným dokazovaním. Podľa názoru odvolacieho súdu povinnosť odovzdania správy a relevantných dokumentov, povinnosť poskytnúť informácie, o ktoré bude spoločnosť ELAG Slovakia požiadaná, a ktoré súvisia správou budovy, je potrebné chápať v kontexte ukončenia spolupráce tak, že predmetom dohody bolo uskutočnenie uvedených činností v stanovenej lehote, ako logický následok ukončenia spolupráce. Nejedná sa o osobitné plnenie za odplatu.

16. Ďalej odvolací súd uviedol, že z odseku 1 dohody vyplýva, že účastníci sa dohodli na ukončení spolupráce k 31. máju 2015 a v zmysle odseku 3 na úhrade odmeny vo výške 10 000 eur plus DPH v dvoch totožných sumách 31. mája 2015 a 1. júla 2015. Uvedené však nie je viazané na splnenie povinností podľa odseku 1 a 2, nakoľko sa jedná o vzájomné vyúčtovanie v nadväznosti na ukončenie spolupráce. Dohodu odvolací súd považoval za zrozumiteľnú, určitú, vychádzajúcu z predchádzajúcej spolupráce s potrebou upravenia si vzájomných práv a povinností v súvislosti s ukončením spolupráce, a teda platnú.

17. K platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky odvolací súd uviedol, že zmluva o postúpení pohľadávky pripojená k žalobe nebola riadne podpísaná, avšak žalobkyňa k zmluve pripojila plnomocenstvo. Dňa 4. decembra 2020 žalobkyňa doplnila zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá je podpísaná oboma konateľmi, teda odstránila žalovanej pochybnosti o riadnom podpísaní zmluvy. Následne žalovaná pristúpila k argumentácii, že zmluva je účelovo vyhotovená a dodatočne podpísaná. Tieto úvahy žalovanej považoval odvolací súd za hypotetické a nepreukázané. Návrh na vykonanie dokazovania predložením originálu a znaleckým skúmaním veku atramentu v tomto spore pri rozhodovaní o odvolaní považoval odvolací súd za nedôvodný, nakoľko súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal s aktívnou

vecnou legitímáciou žalobkyne, vychádzal z náležitého dokazovania a dôvodne dospel k záveru, že došlo k platnému postúpeniu na podklade platnej zmluvy. Žalovaná nepreukázala súdu neplatnosť zmluvy pre rozpor so zákonom, prípadne dobrými mravmi. Výkonanie ďalšieho dokazovania v odvolacom konaní považoval odvolací súd za nadbytočné, v rozpore s čl. 15 a 17 CSP, pričom neboli splnené zákonné podmienky podľa § 366 CSP na ďalšie dokazovanie v odvolacom konaní, nakoľko s námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal a dospel k záveru, že aktívna vecná legitímácia žalobkyne na podklade postúpenia pohľadávky je daná. Bolo zákonnou povinnosťou žalovanej tvrdiť a preukázať skutočnosti potrebné na preukázanie neplatnosti právneho úkonu v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom s uplatnenými prostriedkami procesnej obrany sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal, ďalšie uplatňovanie prostriedkovej procesnej obrany s požiadavkou na vykonanie ďalšieho dokazovania odvolací súd považoval za nedôvodné (§ 149, §153, 154 CSP), keďže aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne bolo možné ustáliť už na podklade listín založených v súdnom spise v konaní pred súdom prvej inštancie, a teda dokazovaním pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd totožne s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že aktívna vecná legitímácia žalobkyne na podklade zmluvy o postúpení pohľadávky je daná a opätovné dokazovanie aktívnej vecnej legitímácie v rozsahu skúmania veku atramentu, je nadbytočné. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkového stavu, a teda oboznámenia so zmluvami o postúpení pohľadávky založenými do súdneho spisu dospel k záveru, že žalobkyňa bola oprávnená na podanie žaloby a nebolo potrebné ďalšie dokazovanie. (bod 23. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia)

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

19. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, v ktorom navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov konania. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f), § 421 ods. 1 písm. a) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

20. Dovolateľka mala za to, že otázka platnosti právneho úkonu podpísaného na základe generálneho plnomocenstva, ktoré bolo udelené s jedným z konateľov obchodnej spoločnosti druhému konateľovi tej istej spoločnosti (pričom konatelia musia konať spoločne) nebola riešená v praxi dovolacieho súdu. Namietala, že odvolací súd sa uvedenou otázkou vôbec nezaoberal, pričom ako žalovaná v konaní namietala absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky z dôvodu, že bola zo strany žalobcu podpísaná iba jedným konateľom. Mala za to, že nie je možné, aby jedna osoba jediným podpisom súčasne prejavila vôľu sama ako konateľ spoločnosti a súčasne aj ako zástupca druhého z konateľov. Na základe uvedeného vyjadrila názor, že zmluva o postúpení pohľadávky, od ktorej žalobkyňa odvodzuje aktívnu vecnú legitímáciu, je absolútne neplatná. Je síce pravda, že žalobkyňa doložila generálne plnomocenstvo, ktoré bolo udelené konateľom žalobkyne druhému konateľovi, avšak konatelia museli konať spoločne. Uvedená skutočnosť nič nemení na tom, že zmluva o postúpení pohľadávky nebola podpísaná splnomocnencom. Naviac dovolateľka považovala takto udelené plnomocenstvo za absolútne neplatný právny úkon, nakoľko neobsahovalo konkrétny rozsah splnomocnenia, ani časovú ohraničenosť splnomocnenia, pričom tieto skutočnosti predstavujú zásadný rozpor s princípom materiálnej a formálnej publicity obchodného registra. Pre úplnosť dovolateľka poukázala na skutočnosť, že žalobkyňa v priebehu odvolacieho konania predložila kópiu zmluvy o postúpení pohľadávky podpísanú aj druhým konateľom, pričom mala za to, že odvolací súd takto dodatočne predloženú zmluvu nemal akceptovať. Uviedla, že má za to, že otázka udelenia generálneho plnomocenstva s jedným konateľom druhému konateľovi za predpokladu, že musia konať spoločne, resp. platnosť takéhoto plnomocenstva, ako aj otázka platnosti právnych úkonov uzavretých na základe takéhoto plnomocenstva doposiaľ nebola riešená v praxi dovolacieho súdu. V tejto súvislosti poukázala na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) zo 14. júla 2009 vo veci sp. zn. I. ÚS 198/09-14 a z 26. novembra 2019 vo veci sp. zn. I. ÚS 191/2019-120, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 24. apríla 2017 vo veci sp. zn. 29Odo/1082/2005, v ktorých bola vyslovená neprípustnosť udelenia generálneho

plnomocenstva jedným konateľom druhému konateľovi, za predpokladu, že musia konať spoločne. Odvolací súd sa s danou otázkou vôbec nezaoberal, a to napriek tomu, že bola nastolená v priebehu odvolacieho konania.

21. V súvislosti s posúdením platnosti postúpenia pohľadávky dovolateľka poukázala na skutočnosť, že k platnému postúpeniu pohľadávky nemohlo dôjsť za žiadnych okolností, pričom súd túto okolnosť neskúmal, a to napriek tomu, že absolútna neplatnosť právneho úkonu (v tomto prípade postúpenia pohľadávky) pôsobí priamo zo zákona, a to od začiatku. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. októbra 2013 vo veci sp. zn. 1MCdo 12/2010. Mala za to, že odvolací súd uvedené skutočnosti bezdôvodne nebral do úvahy a nevysporiadal sa s nimi.

22. V súvislosti s bodom 23. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom odvolací súd uviedol, že dňa 4. decembra 2020 žalobkyňa doplnila zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá je podpísaná oboma konateľmi, dovolateľka namietala, že odvolací súd nebol oprávnený akceptovať doloženie zmluvy o postúpení pohľadávky v rámci odvolacieho konania. Naďalej mala dovolateľka za to, že konanie žalobkyne je v rozpore s logickým uvážením, nakoľko v prípade, že žalobkyňa disponovala podpísanou zmluvou o postúpení pohľadávky zo strany druhého konateľa už od 10. júla 2015, nebolo potrebné predložiť plnomocenstvo podpísané pánom druhým konateľom žalobkyne. Uvedené skutočnosti môžu odôvodniť záver, že doručená zmluva o postúpení pohľadávky z 10. júla 2015 mohla byť účelovo vyhotovená a dodatočne podpísaná. Odvolací súd napriek uvedenému bez akýchkoľvek výhrad akceptoval dôkaz predložený žalobkyňou v odvolacom konaní a zároveň návrh žalovanej na preukázanie opaku považoval za nedôvodný, pričom tento postup odôvodnil nepresvedčivou argumentáciou, že „s námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal“. V tejto súvislosti dovolateľka upozornila na skutočnosť, že súd prvej inštancie neskúmal neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky v intenciách uvedených v odvolaní, t. j. s aktívnou legitimáciou žalobcu sa nemohol vysporiadať bez dôvodných pochybností. Výriešenie tejto otázky bolo úlohou odvolacieho súdu, ktorý však nekriticky a bez riadneho odôvodnenia osvojil úvahy súdu prvej inštancie. V súvislosti uvedeným tvrdením dovolateľka poukázala na judikatúru R 60/2008, III. ÚS 32/2015 a II. ÚS 168/2019, pričom mala za to, že ak odvolací súd nepovolil dokazovanie navrhnuté žalovanou (ako reakciu na žalobkyňou predkladané dokumenty), nemal akceptovať ani dôkaz predložený žalobkyňou v odvolacom konaní.

23. Taktiež dovolateľka poukázala na ustanovenie § 383 CSP, ktoré podľa jej názoru odvolací súd porušil, keď bez doplnenia alebo zopakovania dokazovania akceptoval dôkaz predložený žalobkyňou, t. j. rozhodol na základe iného skutkového stavu, ako to bolo zistené súdom prvej inštancie. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie ÚS SR z 5. októbra 2011 vo veci I. ÚS 380/2011.

24. Ďalej mala dovolateľka za to, že zmena argumentácie žalobkyne v odvolacom konaní ohľadom podpísania zmluvy o postúpení pohľadávky (t. j. že zmluva bola podpísaná oboma konateľmi) môže predstavovať zmenu žaloby podľa § 140 ods. 2 CSP, nakoľko uvedená skutočnosť podstatným spôsobom mení rozhodujúce okolnosti. Treba však dodať, že v zmysle § 371 CSP nie je zmena žaloby v odvolacom konaní prípustná.

25. Súčasťou podaného dovolania bol aj návrh dovolateľky na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, o ktorom dovolací súd rozhodol uznesením z 19. apríla 2023, ktorým návrhu dovolateľky vyhovel, a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24. mája 2023.

26. Dňa 14. februára 2023 bolo súdu elektronickými prostriedkami doručené vyjadrenie žalobkyne k dovolaniu, v ktorom žalobkyňa žiadala dovolanie v zmysle § 448 CSP ako nedôvodné zamietnuť. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Mala za to, že všetky dôvody, ktoré dovolateľka v dovolaní uvádza, sú dôvody, ktorými napáda neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Uvedená zmluva má byť neplatná z dôvodu, že bola podpísaná len jedným z konateľov, keď podľa výpisu z obchodného registra konajú v mene spoločnosti a podpisujú vždy dvaja konatelia, pričom druhý konateľ nebol oprávnený udeliť plnú moc konateľovi, ktorý zmluvu podpísal len sám. Žalobkyňa poukázala na to, že prílohou žaloby bola aj zmluva o postúpení pohľadávky a žalovaná počas celého konania pred súdom prvej inštancie nenamietala platnosť tejto zmluvy zo žiadneho dôvodu, ani absencie podpisu druhého konateľa, a ani neuviedla žiadne návrhy na vykonanie dôkazov v tejto súvislosti. Neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky napadla žalovaná až v odvolaní, aj to nie z dôvodu údajnej neplatnosti zmluvy pre právne nedostatky, ale s tvrdením personálneho prepojenia subjektov spoločnosti, ohľadne ktorého ani nevysvetlil, ako by mohlo spôsobiť neplatnosť predmetnej zmluvy. Žalovaný ani v

odvolacom konaní nenavrhol vykonať dôkazy, ktoré by mali potvrdiť neplatnosť zmluvy a produkoval len názory týkajúce sa skutkovej stránky veci. Žalobkyňa uviedla, že konajúce súdy konali v súlade so zákonom a dôkazy vykonávali tak, ako ich procesné strany navrhovali. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým aj právnym stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Nepovažoval preto za potrebné súdom prvej inštancie vykonané dokazovanie zopakovať alebo doplniť, zrejme aj preto, že žalovaný ďalšie dôkazy v konaní pred súdom prvej inštancie ani nenavrhol vykonať.

27. V súvislosti s dovolateľkou tvrdným dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobkyňa uviedla, že v dovolaní nebola zákonným spôsobom vymedzená otázka v zmysle tohto ustanovenia, ktorá ešte v rozhodovacej praxi nebola vyriešená.

28. Ďalej žalobkyňa uviedla, že je pravdou, že podľa spoločenskej zmluvy spoločnosti a podľa zápisu v obchodnom registri konajú konatelia za spoločnosť spoločne, avšak pri dogmatickom výklade takéhoto spôsobu zastupovania by spoločnosť mohla byť paralyzovaná aj pri bežnej podnikateľskej činnosti. Ak nie je v spoločenskej zmluve výslovne zakázané splnomocňovať druhého konateľa na vykonávanie zastupovania, môžu sa na zastupovanie vzájomne splnomocniť. Okrem toho v danom prípade boli spoločníkmi aj konateľmi tie isté osoby, takže mali rovnaké záujmy na prosperite a záujmoch spoločnosti. Okrem toho ani ÚS SR v nálezoch, na ktoré žalovaná poukázala, nie je jednoznačný, z čoho možno predpokladať, že vzájomné zastupovanie nie je vylúčené. Pre prípad, že by dovolací súd rozsudky súdov nižších inštancií zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie za účelom vykonávania ďalších dôkazov na preukázania platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, žalobkyňa uviedla, že postupca M SERVICES, s.r.o. bol dňa 8. apríla 2022 vymazaný z obchodného registra a obaja konatelia už zomreli, preto by bol dôkaz - ich vypočutie nevykonateľný.

29. Na záver žalobkyňa uviedla, že konajúce súdy sa vo svojich rozhodnutiach vysporiadali s argumentáciami strán týkajúcimi sa skutkového stavu, aj právnej stránky veci, v odôvodneniach svojich rozhodnutí primeraným spôsobom opísali priebeh konania, výsledky dokazovania, citovali právne predpis, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje rozhodnutia. Odôvodnenia rozhodnutí sú podľa žalobkyne dostatočne jasné a zrozumiteľné a súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy, ktoré žalovaná navrhla a tieto správne vyhodnotil a z toho dôvodu odvolací súd nemal dôvod dopĺňať dokazovanie ohľadne skutočností, na ktoré žalovaná poukazuje až v dovolacom konaní.

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario), pred samotným vecným prejednaním skúmal, či je dovolanie procesne prípustné.

31. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

32. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

33. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zjavné, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Vády konania vymenované v ustanovení § 420 CSP sú špecifické tým, že zakladajú nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť. Výplýva to z ust. § 431 CSP, podľa ktorého dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

34. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd svoje rozhodnutie, okrem iného, založil aj na obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá bola predložená žalobkyňou v odvolacom konaní, a ktorá nie je obsahovo totožná so zmluvou o postúpení pripojenou k podanej žalobe.

35. Podľa § 384 CSP, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.(1) Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonala súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla.(2) Odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366.(3) Aj bez návrhu môže odvolací súd vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky.(4)

36. Podľa § 385 CSP, na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.(1) Ak odvolací súd nariadi pojednávanie, na jeho začiatku podá predseda alebo poverený člen senátu správu o doterajšom priebehu konania. Potom sa vyjadria strany a iné subjekty konania a prednesú svoje návrhy.(2)

37. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

38. Podľa § 188 CSP, súd vykonáva dôkazy na pojednávaní.(1) Súd vykonáva dôkaz mimo pojednávania, ak je to možné a účelné. Strany majú právo byť prítomné na takto vykonávanom dokazovaní. Vykonanie dôkazu mimo pojednávania súd stranám oznamuje spravidla päť dní vopred. Ak bolo nariadené pojednávanie, oboznámi súd strany s výsledkami dokazovania na tomto pojednávaní.(2)

39. Podľa § 187 CSP, za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov.(1) Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.(2)

40. Podľa čl. 6 ods. 1 CSP, strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu.

41. Podľa čl. 9 CSP, strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

42. Súd vykonáva dôkazy čítaním listiny alebo oboznámením s obsahom listín, výsluchom strán svedkov, obhliadaním vecí a inak zásadne na pojednávaní. Z dôvodovej správy k ustanoveniu § 188 CSP vyplýva, že výnimka zo zásady podľa odseku 1 sa má vykladať reštriktívne, s použitím výkladového pravidla obsiahnutého v prvej vete odseku 2. Aj pre vykonávanie dôkazov mimo pojednávania platí princíp priamosti a bezprostrednosti. V prípadoch, ak sa pojednávanie nenariaďuje podľa, nie je potrebné vykonávať dokazovanie, pretože súd rozhoduje na základe nesporných tvrdení strán a pôjde len o právne posúdenie sporu. Dokazovanie je potrebné vykonať len pri sporných tvrdeniach strán.

43. Z obsahu súdneho spisu mal odvolací súd preukázané, že po podaní odvolania žalovanej žalobkyňa (ako konštatuje odvolací súd v bode 23. odôvodnenia svojho rozhodnutia) predložila ako dôkaz zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá bola podpísaná oboma konateľmi (č. l. 223 spisu), pričom jej obsah sa odlišoval od obsahu zmluvy predloženej žalobkyňou ako prílohy žaloby, nachádzajúcej sa spolu s plnomocenstvom na č. l. 8 a 9 súdneho spisu. V bode 23 odvolací súd obsah tohto dôkazu (predloženého v prílohe podania zo 4. decembra 2020) vyhodnotil spolu s reakciou žalovanej (odvolateľky v odvolacom konaní) na skutočnosti, ktoré vyplývajú z podania žalobkyne zo 4. decembra 2020.

44. Z dôvodovej správy k ustanoveniu § 385 CSP vyplýva, že pojednávanie na odvolacom súde je v dvoch prípadoch uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia obligatórne, pričom v ostatných prípadoch je pojednávanie fakultatívne, čo je odôvodnené povahou systému neúplnej apelácie.

45. Odvolací súd v bode 23 odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na dôkazy, ktoré predložil žalobca 4. decembra 2020 a reakciu odvolateľa (žalovaného) na tento dôkaz. Odvolací súd nemohol bez dodržania procesných ustanovení CSP hodnotiť obsah zmluvy o postúpení predložený žalobcom dňa 4. decembra 2020, a preto nemohol v súlade so zákonom dospieť k záveru, že táto zmluva o postúpení pohľadávky len odstraňuje žalovaného pochybnosti o riadnom podpísaní zmluvy a odmietnuť žalovaného úvahy o účelovom vyhodnotení a dodatočnom podpísaní dohody, ktoré odvolací súd vyhodnotil ako hypotetické a nepreukázané.

46. Odvolací súd konal v rozpore s právnou úpravou, ktorá upravuje vykonávanie dokazovania na odvolacom súde, keď nenariadil pojednávanie, na ktorom by pristúpil k vykonaniu dokazovania

oboznámením sa s novým dôkazom. Týmto konaním porušil princíp rovnosti strán sporu. Žalovaný mal ako strana sporu právo, aby na odvolacom súde bolo vykonané dokazovanie nariadením pojednávania a doplnením dokazovania. Predloženie zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá obsahom nekorešponduje s obsahom zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorú predložil žalobca ako prílohu žaloby, a ktorá bola vyhodnocovaná súdom prvej inštancie, je potrebné hodnotiť obsah žalovaným doloženej zmluvy ako nový dôkaz, ktorý v súlade s CSP odvolací súd nevykonával, a napriek tomu hodnotil jeho obsah v bode 23 odôvodnenia svojho rozhodnutia. Takýmto postupom odvolacieho súdu bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces, keď nedošlo k prejednaniu odvolania v súlade s procesnými ustanoveniami § 384 a 385 CSP a čl. 9 CSP, v zmysle ktorého mal žalovaný ako strana sporu právo oboznámiť sa s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a zároveň právo vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu určenom zákonom.

47. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že nakoľko v posudzovanom prípade zistil vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, zrušil rozsudok odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 449 ods. 1 CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v zmysle § 420 písm. f) CSP (ktoré zakladá prípustnosť a aj dôvodnosť dovolania), dovolací súd sa už ďalej nezaoberal skúmaním prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 CSP, pretože v danom štádiu konania by to bolo nadbytočné (viď bod 28 uznesenia Veľkého senátu občianskoprávneho kolégia sp. zn. 1VCdo/1/2018 z 21. marca 2018), z ktorého vyplýva, že „dovolací súd sa z povahy dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 420 CSP zaoberá najprv týmto dovolacím dôvodom a ak zistí, že je daný, dovolacím dôvodom uplatneným podľa § 421 CSP sa už nezaobera, pretože by to bolo neefektívne. Existencia dovolacieho dôvodu podľa § 420 CSP zakladá totiž nie len prípustnosť, ale zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania“.

48. V ďalšom konaní bude úlohou Krajského súdu v Bratislave vec prejednať a opätovne rozhodnúť za rešpektovania vyššie uvedených záverov dovolacieho súdu a v súlade s ustanoveniami § 384 a § 385 CSP vykonať dokazovanie oboznámením sa s obsahom zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá je podpísaná oboma konateľmi, ktorú žalobkyňa predložila odvolaciemu súdu v prílohe podania zo 4. decembra 2020, pri dodržaní zásady kontradiktórnosti konania, v prípade, pokiaľ z obsahu tohto dôkazu pri rozhodnutí bude vychádzať a hodnotenie tohto dôkazu premietne do dôvodov svojho rozhodnutia. V prípade nevykonania uvedeného dôkazu nie je možné, aby rozhodnutie odvolacieho súdu bolo založené na dôkaze, ktoré odvolací súd v súlade s CSP riadne nevykonával.

49. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

50. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.